

Draga gospa Ančka in brat Pepe.

V prvih vrstah moje skromne pisave vas lepo pozdravim. Sedaj vam pa povem da jazt se imam zelo, zelo dobro. Idrar sem in tudi vam tako privosim. Sedaj vam pa povem v katerih hišah sem bil in kako se imam.

V Gorico sem šel sedmiga decembra 1940, tam sem bil okroh pet mescev. Veselo sem jih preživel, pa če me sedaj naraj tja pošljejo ne bi nič kaj veselo sev. 18 Maja sera se vsedel na vlak in sem se odpeljal iz Gorice v Padovo. Tam sem se ustavil en dan in eno noč v naši hiši. Šel sem na isprehod po mestu. Videl sem krasno cerkev svetega Antona. Šel sem tudi v Padovansko stolnico ki bi rekel da je lepa če ne bi videl cerkve svetega Antona. Stopil sem vnovi na vlak ki me je pripeljal v Lonig. V Lonigu sem pa v resnici dva mesca zelo, zelo dobro preživel. Najprvo sem začel delati v obednici, sem mire napravljat kjer

jih je prislo okrog 135 jesti. Potem sem
delal na vrtu nekaj dni. Potem so me
hoteli izručiti za šnidarja potem sem
pa delal v kurniku, kjer je bilo okrog
200 kokoši. Tam se mi je tudi dopadlo.
Tajca sem bral, če se mi je kakšno ubilo
sem ga spil in tako sem molil da mi bog
da milost da me v sole pošlejo. Res
vse je zelo slabo karalo, pa jaz sem
vedno Jerusovem Srcu rampal, ker
je vse mogočno in rado usliši če se
ga prosi s rampanjem. Bojje Srcu me
je uslišalo. 11 t.m. sem bil ropet na
na vlakcu odpejal sem se v "Gregasio
Cruggio Milano" v to "Villa S. Enoe"
tako da tukaj studiram. Sel sem skor
Verono in potem do Milana sem videl
zelo lepe vasi, mesta reke in dve lepi
jereri. Eno je bilo dolgo da mi bilo konca
videti in je na njem šif plaval. V Milanu
sem videl triti zelo lepi in veliki stacion,
po sestih urah tistega ropotania sem srečno
stopil iz vlaka.
Sedaj končam svoje pisemce in vas še
enkrat srčno oba skupaj in tudi očeta pozdravim
Abogom in mogoče tudi nasvidenje Srečen
imendan voscim Gospej Ančki.

Alojz Pregelj